

гинъ»; за това и на Руссы-ты най-драгы сж тыя двѣ творенія.

Въ пжтуваніе-то и буравеніе-то си по Бессарабіѣ Пушкинъ нагласи пѣснотвореніе-то си: «Цигане», въ него е излѣтъ цѣль цѣлниничькъ циганскый животъ по Бессарабіѣ. Като доброволенъ прогоненикъ отъ образованный свѣтъ дохожда нѣкой си Алеко у циганы-ты подѣ еднѣ чергѣ за да ся порастуши отъ досегашно-то си живѣніе, кое-то му ся додѣяло, и да ся порасхладн и поотмори у тоя прѣнародѣ. Тука той ся залиби за еднѣ младѣ циганкѣ, нѣ кога подушилъ, че му е невѣрна, той убилъ и неж и новыи ѣ любовникъ; а за това баща ѣ го прогонилъ и си прѣнесълъ чергѣ-тѣ понадалечъ.

Освѣнъ това Пушкинъ по това врѣме е написалъ и другы нѣкои пѣсни, изъ кои-то тукъ-тамъ смышлява за римскый пѣснопоецъ Овидія, кой-то близу прѣди 2000 години былъ прогоненъ по тыя крайнины.

За еднѣ сатирѣ на присмивъ на главный управитель, при кого-то Пушкинъ бѣше подчиненъ чиновникъ, царь Александръ въ 1824 л. заповѣда да пратятъ Пушкина на покаяніе на бащино-то му владаніе Михайловскѣ, наблизу при Пековѣ, дѣто пѣснопоецъ-тѣ цѣлы двѣ години, колко-то прѣсѣдѣ, наваяше най-много да изучи научно Русскѣ-тѣ исторіѣ. Тука той започнѣ най-велико-то си твореніе: «Евгеній Онѣгинъ,» романъ на стихове и на осѣмь пѣсни; съ него той постигнѣ най-голѣмѣ пѣснопойческѣ славѣ. Доклѣ работилъ Онѣгина (1825—1832) Пушкинъ покрай друго написа и сатирическо-комическо твореніе: «Графъ Нулинъ,» на послѣ драмѣ: «Борисъ Гудуновъ» (1825); въ неж той чрѣтае бурно-то врѣме отъ русскѣ-тѣ исторіѣ, въ кое-то Лѣже-Димитріевци ся борили съ Бориса Гудунова и съ сына му Теодора за да отнемать прѣстола. То не е сжща драма въ истинскый разумъ на думѣ-тѣ, а поболѣ едно поетическо начрѣтаніе въ драматическѣ формѣ.